

Robert Vannoy , Wyjście na wygnanie, wykład 10A

1 Samuela 1-14, Samuel i królowanie

Przegląd

V. Księgi Samuela A. Ogólny skład i komentarze na temat Imienia B. Ważne postępy w historii Odkupienia C. Życie Samuela 1. Pochodzenie i młodość Narodziny Samuela – 1 Samuela 1:1-28

Dałem ci w zeszłym tygodniu materiały informacyjne na temat rzymskiej cyfry V., „Księgi Samuela”. VA to „Ogólny skład i komentarze do imienia”, a B. to „Ważne postępy w historii odkupienia”. Zakończyliśmy naszą sesję w zeszłym tygodniu, kiedy przyglądaliśmy się postępowi w historii odkupienia, który znajdujemy w Księdze Samuela. Więc zaczniemy ten wieczór od VC, „Życie Samuela”. 1. pod tym jest „Przodkowie i młodość”. Mam tutaj kilka podpunktów, których nie ma w twoim zarysie, ale a. pod 1. to „Narodziny Samuela w 1:1-28”.

W pierwszym rozdziale 1 Księgi Samuela czytasz historię bezpłodnej żony mężczyzny o imieniu Elkana , która poprosiła Pana o dziecko i obiecała, że jeśli Pan da jej to dziecko, poświęci je służbie Panu . W wersecie 2 czytamy, że Elkana miał dwie żony: jedna nazywała się Anna, a druga Peninna. Peninnah miała dzieci, ale Anna ich nie miała. W wersecie 5 przeczytałeś powód, dla którego nie miała żadnego. W 5b czytamy: „Pan zamknął jej łono”. Właściwie powtarza się to stwierdzenie w 6a: „...ponieważ Pan zamknął jej łono, jej rywalka” – to jest druga żona Elkany, Peninna – „ciągle ją prowokowała, aby ją zirytować, i to trwało rok po roku”. Możesz więc sobie wyobrazić, w jak opłakanej sytuacji żyła Hannah. Modliła się więc do Pana o dziecko i w wersecie 11 złożyła ślub, mówiąc: „ Panie Wszechmogący, jeśli tylko spojrzysz na nędzę swojej służebnicy i wspomnisz na mnie, i nie zapomnisz o swojej służebnicy, ale dasz jej syna, wtedy oddam go Panu na wszystkie dni jego życia, a brzytwa nie będzie już golić jego głowy”. Idziesz trochę dalej w rozdziale i czytasz w 19b : „ Elkana spał z Anną, swoją żoną, i Pan o niej wspomniał. Z biegiem czasu Anna poczęła i urodziła syna. Dała mu na imię Samuel ”.

1) Znaczenie Samuela Oto historia narodzin Samuela. Samuel, oczywiście, od tego momentu staje się wybitną postacią w opowieściach o Samuele. Jest tym, którego Pan wzбудził, aby ustanowić królestwo w Izraelu, najpierw namaszczając Saula na pierwszego króla Izraela, a następnie namaszczając Dawida na drugiego. Chcę tylko powiedzieć jeszcze kilka uwag na temat Samuela i jego znaczenia. On jest ostatnim i największym z sędziów. W 7:15 czytamy: „Samuel był sędzią nad Izraelem przez wszystkie dni swego życia”. Myślę, że zwykle myślimy o Samuele jako o proroku, a nie o sędziach, ale on łączył obie te funkcje — proroka i przywódcę cywilnego lub sędziego — i dobrze wywiązywał się z obu zadań. Kiedy spojrzysz na księgę Dziejów Apostolskich, znajdziesz wzmiankę o Samuele w 13:20, która mówi: „Potem dał im Bóg sędziów, aż do czasów proroka Samuela”. Jest to streszczenie tego okresu historii Izraela i oczywiście mamy tych sześć głównych i sześć drugorzędnych postaci, które są wymienione w Księdze Sędziów. A teraz ten okres sędziów pokrywa się z wczesnymi rozdziałami Księgi Samuela.

Był także kimś, kogo można nazwać pierwszym w linii proroków. Mówiliśmy o tym proroczym porządku w Księdze Powtórzonego Prawa 18, gdzie Pan powiedział, że „wskrzеси proroka podobnego do Mojżesza” i wydaje się, że jest to odniesienie do środków boskiego objawienia Izraelowi po śmierci Mojżesza. Istniała linia proroków. Spójrz na Dzieje Apostolskie 3:24: „Zaprawdę, wszyscy prorocy począwszy od Samuela, ilukolwiek przemawiało, przepowiadało te dni”. Tak więc, po Mojżeszu, wygląda na to, że Samuel stoi na czele lub na pierwszym miejscu tego proroczego ruchu w okresie Starego Testamentu.

Wydaje się, że Samuel był uważany za niezwykle ważną postać w okresie Starego Testamentu. Myślę, że kiedy większość ludzi dzisiaj myśli o wielkich postaciach Starego Testamentu, zazwyczaj myśli o Abrahamie, oczywiście o Mojżeszu, o Dawidzie i może o Izajaszu. Ale spójrz na Jeremiasza 15:1. Jeremiasz mówi: „Pan powiedział mi, że nawet gdyby Mojżesz i Samuel stanęli przede mną, moje serce nie opuści tego ludu”. Samuel jest prawie na linii z Mojżeszem. Myślę, że powodem tego jest to, że zarówno Mojżesz, jak i Samuel wstawiali się za ludem Bożym. Pamiętajcie, Mojżesz wstawił się za tym

incydentem ze złotym cielcem. Samuel też się wstawił. Przyjrzymy się temu w rozdziale 7, kiedy już tam dotrzemy, gdzie Pan wyzwolił Izraelitów z rąk Filistynów w wyniku wstawiennictwa Samuela. Tak więc Mojżesz i Samuel są wymienieni razem w tym samym zdaniu na tym samym poziomie, więc z pewnością są znaczącymi postaciami.

2) Zawiadomienie o narodzinach Wróćmy do rozdziału 1, w którym ogłoszono jego narodziny. Widzisz kontrast w rozdziale między dwiema kobietami. Peninnah jest chłodna i arogancka, kiedy afiszuje się z Hannah. Hannah jest dotknięta i zdruzgotana sytuacją. Jest to pierwszy z wielu kontrastów, które napotkasz, przechodząc dalej w księgach Samuela. W kilku następnych rozdziałach zobaczymy Samuela wyrastającego na pobożnego człowieka, w przeciwieństwie do niegodziwych synów arcykapłana Heliego. Widzimy więc kontrast nie tylko między Peninną i Anną, ale także między synami Heliego i Samuelem. Następnie otrzymujemy kontrast między Saulem i Dawidem oraz kontrast między Saulem i Jonatanem. Dostrzegamy kontrast między córką Saula, Michal, a Abigail, którą później poślubił Dawid. Książka charakteryzuje się więc licznymi kontrastami tego rodzaju.

W tym przypadku, jeszcze przed swoimi narodzinami, Samuel staje po stronie prawa i pobożności przez swoją uciskaną, ale pobożną matkę. Masz ten obraz tutaj, w wersetach 1-28. Więc to jest. „Narodziny Samuela”.

B. Pieśń Anny – 1 Samuela 2:1-10 b. jest „pieśń Anny”, która znajduje się w 1 Samuela 2:1-10. Po narodzinach Samuela Anna zabrała Samuela, jak zauważyliście w wersetach 27 i 28 rozdziału 1, i mówi: „Modliłam się o to dziecko, a Pan dał mi to, o co prosiłam. Więc teraz oddaję go Panu. Całe swoje życie będzie wydane Panu. Tam oddała pokłon Panu”. Zabrała go do arcykapłana Heliego w Szilo, gdzie znajdował się przybytek i arka, i oddała go Panu.

Następnie masz modlitwę lub pieśń Anny z 1 Samuela 2:1-10. To niezwykle wiersz. Jest to jedna z największych modlitw uwielbienia i dziękczynienia Bogu, którą można znaleźć w całym Piśmie Świętym. Często dokonywano porównań między

podstawowymi tematami pieśni Anny i Marii w *Magnificat* w Łukasza 1:46-55; istnieją pewne podobieństwa. Zauważyłeś, że pieśń zaczyna się w wersecie 1. stwierdzeniem Anny, jak bardzo Pan ją pobłogosławił. Mówi: „, Moje serce raduje się w Panu; w Panu mój róg jest wywyższony. Moje usta chełpią się moimi wrogami, bo raduję się Twoim wybawieniem”. W odpowiedzi na jej modlitwę następuje odwrócenie losu. Bóg dokonał wielkiego czynu, dając jej syna. Ale myślę, że w wersecie 2 można znaleźć to, że prawdziwym źródłem jej radości nie jest tylko osobisty zysk, ale raczej sam Bóg. Anna postrzega swoje własne wyzwolenie jako coś, co zarówno wywyższa Pana, jak i umożliwia jej wywyższanie się w Bogu za Jego łaskę jako odpowiedź dla jej wrogów. Zwróć uwagę na werset 2. Anna zwraca się do Boga z głębokim opisem Bożej doskonałości. On jest tym, który jest absolutnie święty; nikt nie jest tak święty jak Pan. Jest kimś całkowicie wyjątkowym; poza nim nie ma nikogo. On jest tym, który jest niezwykle silny, nie ma takiej Skały jak nasz Bóg. Więc Anna rozumie, że tylko Jahwe jest Bogiem; jest tym, w którym lud Boży może znaleźć siłę, schronienie i ochronę.

Myślę, że w tych pierwszych trzech wersetach Hannah widzi swoje własne doświadczenie wyzwolenia jako przykład tego, jak Bóg działa w szerszym świecie ludzi i narodów. Raduje się swoim wyzwoleniem, a następnie wywyższa się w Bogu w wersecie 2. Następnie w wersecie 3 mówi: „, Nie mów tak wyniośle ani nie pozwól swoim ustom mówić tak arogancko, gdyż Pan jest Bogiem, który wie, i przez Niego są czyny zważone . „On pociągnie wszystkich do odpowiedzialności sprawiedliwym sądem za wszystko, co mówią i robią.

Następnie w rozdziale 2, wersety 4-9, znajduje się seria siedmiu kontrastów, które ilustrują, jak Bóg opatrnościowo działa w szerszym świecie ludzi i narodów. Zwróć uwagę w wersecie 4: „, Łuki wojowników są złamane, ale ci, którzy się potknęli, są uzbrojeni w siłę. „Silni upadają, ale ci, którzy są słabi, zostają podniesieni – następuje tego rodzaju odwrócenie. Oto, co następuje przez całą drogę od wersetu 4 do wersetu 9. Nie będę czytać tego wszystkiego, ale zwróć uwagę na werset siódmy : „, Pan zsyła biedę i bogactwo; poniża i wywyższa. Podnosi nędzarza z prochu i podnosi nędzarza ze śmietnika; posadzi ich z książętami i odziedziczy tron honoru ” i tak dalej. Masz więc tę

ideę kontrastu i odwrócenia. Jak już wspomniałem, w pierwszym rozdziale masz kontrast z Peninną i Anną, następnie masz kontrast z synami Heliego i Samuelem, a później kontrast między Saulem i Dawidem. To jest, jak można powiedzieć, już przewidywane w tej piosence Hannah.

Ostatni werset pieśni w 2:10 brzmi: „ Nie siłą się zwycięża; ci, którzy sprzeciwiają się Panu, zostaną zdruzgotani. Zagrzmie nad nimi z nieba; Pan osądzi krańce ziemi. Doda mocy swemu królowi i wywyższy róg swego pomazańca. ” Zauważ, że 10b mówi o królu i pomazańcu. Anna już przewiduje, powiedziałbym proroczo, powstanie władzy królewskiej w Izraelu. Więc to jest piosenka Anny w 2:1-10.

C. Sąd nad domem Heliego – 1 Samuela 2:11-36 c. pod 1. jest „Sąd, który ma przyjąć na dom Helego w 1 Samuela 2:11-36”. Elkana udał się do domu w Rama, a chłopiec służył Panu pod przewodnictwem kapłana Heliego. Samuel zostaje w Szilo. Następnie werset 12 mówi, że synowie Heliego byli złymi ludźmi, którzy nie szanowali Pana. Ich zepsute praktyki opisano w kilku następnych wersetach. Następnie masz ten kontrast narysowany między Samuelem a synami Heliego. Zwróć uwagę na werset 17: „ Grzech młodzieńców [synów Heliego] był bardzo wielki w oczach Pana, gdyż wzgardzili ofiarą dla Pana ”. Angielski jest tam tłumaczony jako „bardzo wielki”; po hebrajsku jest *gadol* , „wielki”. Jeśli zejdziesz do 21b, otrzymasz to samo słowo *gadol* , tym razem Samuela: „Tymczasem chłopiec Samuel dorastał w obecności Pana”. To „wyrósł” to *gadol* — „stał się wielki” w obecności Pana. Widzicie więc, że synowie Helego są wielcy w grzechu, ale Samuel staje się wielki w obecności Pana.

W 2:18-21 masz opis pobożnego domu Elkany , Anny i Samuela, co jest całkiem pozytywne. „ A Samuel usługiwał przed Panem jako chłopiec ubrany w lniany efod. Co roku jego matka robiła mu małą szatę i przynosiła mu ją, gdy szła z mężem, aby złożyć doroczną ofiarę. Heli błogosławił Elkanie i jego żonie, mówiąc: „Niech Pan da wam potomstwo z tej kobiety na miejsce tego, o którego się modliła i którego dała Panu”. Potem pojechaliby do domu. A Pan zlitował się nad Anną; poczęła i urodziła trzech synów i dwie córki. Tymczasem chłopiec Samuel dorastał w obecności Pana ”. Więc

widzisz ten pobożny dom w 2:18-21.

Ale to kontrastuje z domem Helego, a masz opis tego w 2:12-17 i 22-25. W wersetach 12-17 masz opis złych praktyk synów Heliego, a w wersetach 22-25 ten opis jest kontynuowany. W wersecie 22 czytamy: „A Heli, który był bardzo stary, usłyszał o wszystkim, co jego synowie czynili całemu Izraelowi i jak spali z kobietami, które służyły przy wejściu do Namiotu Spotkania”. Zgromił ich, ale oni zignorowali napomnienie ojca. Teraz masz skontrastowane te dwie rodziny: Heliego i niegodziwość jego synów z jednej strony, a pobożny dom Elkana, Anny i Samuela z drugiej strony.

Kontrast ten uwydatniają cztery pozytywne komentarze pisarza na temat młodego chłopca Samuela, które są rozsiane po całym rozdziale. Zauważ w 2:11, pierwszy: „Chłopiec służył przed Panem pod przewodnictwem kapłana Heliego”. 2:18, drugi: „A Samuel usługiwał Panu jako chłopiec ubrany w płótno”. 2:21b, trzeci: „Tymczasem chłopiec Samuel dorastał w obecności Pana”. I 2:26, czwarty: „A chłopiec Samuel rósł w siłę i w łasce u Pana i u ludzi”. Jest to więc rozdział pełen kontrastów: Samuel, pochodzący z pobożnego domu, służył Panu; a to kontrastuje z domem Helego.

Jak wspomniałem, sąd ma przyjść na dom Helego. W 2:27 i później, mąż Boży przyszedł do Heliego i powiedział mu: „Tak mówi Pan”. Gani go za prowadzenie się jego domu, a następnie mówi mu, że jego dom nie będzie już zajmował miejsca arcykapłana Izraela. Nie będę tracić czasu na omawianie tego. To ok. „Sąd ma przyjść na dom Helego”.

D. Wezwanie Samuela – 1 Samuela 3

D. jest rozdział 3 i jest to „Powołanie Samuela”. Kiedy Samuel pracował z Helim w przybytku i dorastał, Pan ukazał mu się i powołał. Zauważyłeś w rozdziale 3, że pierwszy werset przedstawia obraz tamtych czasów: „Chłopiec Samuel usługiwał przed Panem pod przewodnictwem Heliego. W tamtych czasach słowo Pańskie było rzadkością; nie było wielu wizji”. Pamiętajcie, żyjecie w okresie sędziów. To jest ciemny okres, a słowo Pana było rzadkie.

Pewnej nocy przychodzi Pan i rozmawia z Samuelem. Jestem pewien, że znasz tę

historię. Pan wzywa go, a Samuel myśli, że to Heli go wzywa. Mówi: „Oto jestem, wołałeś mnie?” a Heli mówi: „Nie, nie wołałem cię”. To trwa kilka razy. Zwróć uwagę na rozdział 3, werset 6: „Jehowa ponownie zawołał: 'Samuelu!' Samuel wstał, poszedł do Heliego i powiedział: „Oto jestem; dzwoniłeś do mnie.' „Mój synu”, powiedział Heli, „nie wołałem; wracaj i połóż się”. Werset 8: „Pan zawołał Samuela po raz trzeci, a Samuel wstał, poszedł do Heliego i powiedział: Oto jestem; dzwoniłeś do mnie.' Wtedy Heli zrozumiał, że Pan woła chłopca . Więc Heli powiedział Samuelowi: „Idź, połóż się”. Jeśli cię zawoła, powiedz: „Mów Panie, bo Twój sługa słucha”. Odszedł więc Samuel i położył się na swoim miejscu, a przyszedł Pan i przemówił”.

To, co powiedział Samuelowi, było podobne do tego, co ten mąż Boży powiedział wcześniej Heliemu, że sąd przyjdzie na dom Helego. Werset 11: „I rzekł Pan do Samuela: Oto uczynię w Izraelu coś, od czego zabrzmi to w uszach każdego, kto o tym usłyszy. W owym czasie dokonam na Helim wszystkiego, co mówiłem przeciw jego rodzinie, od początku do końca ”. Werset 14b: „Wina domu Heliego nigdy nie będzie odpokutowana przez ofiarę ani ofiarę”. Więc to jest poselstwo, które Pan przekazuje Samuelowi. Następnego dnia Heli pyta go, co powiedział Pan. Samuel nie chce mu powiedzieć, możesz sobie wyobrazić. Ale Heli mówi w wersecie 17: „Nie ukrywaj tego przede mną”. Werset 18: „Samuel powiedział mu wszystko, niczego nie ukrywając. Heli powiedział: „On jest Panem; niech czyni, co jest dobre w jego oczach”. A więc to jest naprawdę powołanie Samuela na proroka.

W wersecie 7 znajduje się interesujące stwierdzenie. W środku tej sekwencji Pan woła Samuela, a Samuel myśli, że to Heli, nie zdając sobie sprawy, że to mówi Pan, werset 7 mówi: „Teraz Samuel nie znał jeszcze Pana ” . Zastanawiasz się, co to znaczy? Wychowywał się w tym bogobojnym domu; służył Panu w przybytku pod przewodnictwem kapłana Heliego. Dlaczego miałby mówić, że jeszcze nie zna Pana? Myślę, że wyjaśnienie 7a znajduje się w 7b. Werset 7b mówi: „Słowo Pana nie zostało jeszcze objawione”. To doświadczenie otrzymania boskiego objawienia było dla Samuela czymś nowym. Nie znał Pana w tym sensie; było to nowe doświadczenie. Teraz Pan daje swoje słowo Izraelowi, początkowo tutaj przez Heliego, ale później do całego Izraela

przez Samuela. Więc kiedy dochodzisz do końca rozdziału, w wersecie 19 czytasz coś, co bardzo mocno kontrastuje z 3:1, gdzie jest napisane: „Słowo Pana było rzadkie; nie było wielu wizji”. W wersecie 19 czytamy: „Pan był z Samuelem, gdy dorastał, i nie pozwolił, by jego słowa upadły na ziemię”. Innymi słowy, kiedy przemawiał Samuel, ludzie zrozumieli, że można zaufać jego słowom. Jego słowa były wiarygodne.

Tak więc werse 20 mówi: „Od Dan aż do Beer-Szeby Samuel został rozpoznany i poświadczony jako prorok Pana”. Oto rzecznik Boga; oto ktoś, kto głosi słowo Boże ludowi Izraela. To jest rozdział 3.

2. Utrata i późniejszy powrót Arki – 1 Samuela 4:1-6:21 To prowadzi nas do 2. w twoim zarysie pod C., który brzmi: „Utrata i późniejszy powrót Arki Arka: 1 Samuela 4:1-6:21”. Rozdziały 4-6 to swego rodzaju zamknięta w nawiasach opowieść o Arce i zdobyciu jej przez Filistynów. Czytasz o narodzinach Samuela, zabranii go do Szilo, a następnie powołaniu na proroka w tych pierwszych trzech rozdziałach. W rozdziałach 4-6 masz narrację Arki. Kiedy dochodzisz do rozdziału 7, Samuel wraca na scenę, ale jest tu przerwa dotycząca Arki i jej zdobycia, w której Samuel nie odgrywa żadnej roli.

Tak więc w rozdziale 4 czytamy o Izraelu, który wyruszył do walki z Filistynami i został pokonany w bitwie. W wersecie 2b czytamy: „Filistyni rozmieścili swoje siły na spotkanie Izraela, a gdy bitwa się rozszerzyła, Izrael został pokonany przez Filistynów, którzy zabili z nich około 4000 na polu bitwy”. To zdziwiło przywódców Izraela; starsi pytają w wersecie 3: „Dlaczego Pan sprowadził na nas dzisiaj klęskę przed Filistynami?” Myślę, że powinni byli sobie uświadomić, że być może nie ufali Panu lub nie kroczyli Jego drogą w sposób, w jaki powinni. Wydaje mi się, że powinni byli się nad tym zastanowić, ale tak nie jest. To, co postanawiają zrobić, jest w wersecie 3b. Mówią: „Przynieśmy z Szilo Arkę Przymierza Pańskiego, aby poszła z nami i wybawiła nas z ręki naszych wrogów”. Myśleli, że to, co muszą zrobić, to ponieść Arkę ze sobą do bitwy, a to zagwarantuje im zwycięstwo. Arka staje się wtedy prawdziwym tematem tego rozdziału.

Arka jest wymieniona z różnymi określeniami dwanaście razy w rozdziale 4. W wersecie 4 jest opisana jako tron tronowy Pana Wszechmogącego: „Lud wysłał tron do

Szilo. Przynieśli Arkę Przymierza Pana Zastępów, który siedział wówczas na tronie między cherubinami”. Pamiętajcie, że mówiliśmy o tym wcześniej, że Jahwe był królem Izraela i że zasiadał na tronie Arki; to było jego miejsce na tronie.

Rozdział 4 werseć 4b mówi, że dwaj synowie Heliego, Chofni i Fineasz, byli tam z Arką Przymierza Bożego. To rodzaj złowrogiego znaku w tym rozdziale. Pan już wydał wyrok na dom Helego, Chofniego i Fineasza i powiedział, że obaj umrą tego samego dnia. Teraz Chofni i Fineasz są tymi, którzy poniosą Arkę do bitwy. I tak robią, a w wersecie 5 czytamy: „Kiedy Arka Przymierza Pańskiego weszła do obozu, cały Izrael podniósł tak wielki okrzyk, że ziemia się zatrzęsła”. Kiedy Filistyni usłyszeli, z początku się przestraszyli. Jak jest napisane w wersecie 7: „Filistyni bali się. „Bóg przybył do obozu” — mówili. 'Mamy kłopoty! Nic takiego się wcześniej nie wydarzyło. Biada nam! Kto nas wybawi z ręki tych potężnych bogów? To bogowie, którzy zesłali na Egipcjan wszelkiego rodzaju plagi na pustyni’”. Mimo to zdobyli się na odwagę. Czytasz w wersecie 10, że walczyli i Izraelici zostali ponownie pokonani. Ale gorsze od porażki jest to, że czytamy w wersecie 11: „Arka Boża została zdobyta, a dwaj synowie Heliego, Chofni i Fineasz, umarli”.

Teraz wydaje się, że to, co Izrael robił źle tutaj, kiedy zostali początkowo pokonani, zamiast zająć się sobą i zadać pytanie, czy są wierni Panu, postanowili wziąć Arkę jak amulet lub amulet talizman, który w jakiś magiczny sposób miał przynieść im zwycięstwo lub szczęście. Myślę, że pomysł polegał na tym, że jeśli manipulujesz symbolem boskiej obecności, przenosząc go do bitwy, możesz zmusić Pana do zwycięstwa. To pogański pomysł, a nie biblijny pomysł. Myślę, że zapomnieli, że Arka była symbolem boskiej obecności w kontekście przymierza. Kiedy przymierze jest łamane, Arka nie ma znaczenia. Nie możesz wymusić Bożej obecności, po prostu niosąc to pudło na bitwę.

Ale robią to i Arka zostaje zdobyta. Wyrażenie „Arka Boża została zdobyta” pojawia się pięć razy w wersecie 11 i następnych. Staje się to czymś prawie nie do pomyślenia. Widzicie w wersecie 11: „Arka Boża została zdobyta”, w wersecie 17: „Arka Boża została zdobyta”, w wersecie 19: „Arka Boża została zdobyta”. W wersecie

21 czytamy o żonie Fineasza, która urodziła: „Nadała chłopcu imię Ichabod, mówiąc: „Chwała Pańska odeszła od Izraela z powodu zdobycia Arki Bożej”. Następnie w wersecie 22 mówi: „Arka Boża została zdobyta”. Izraelici myśleli więc, że mogą zmusić Pana, by dał im zwycięstwo nad Filistynami, niosąc Arkę, ale okazało się, że byli w poważnym błędzie.

Odpowiedź Filistynów na zdobytą Arkę – Świątynia Dagona Ale spieszymy się do rozdziałów piątego i szóstego. Filistyni uważają to za wielkie zwycięstwo — nie tylko pokonali Izraelitów, ale zdobyli Arkę. Co robią? Werset 2, zanoszą go do świątyni Dagona i ustawiają obok Dagona, boga Filistynów. W starożytnym świecie bardzo popularna była wówczas idea, że jeśli wygrasz bitwę, twoje bóstwo będzie silniejsze niż bóstwo pokonanego ludu. Niewątpliwie doszli do wniosku, że bóg Filistynów Dagon był potężniejszy niż Jahwe, którego Arkę zdobyli.

Umieścili go w świątyni Dagona. Ale w wersecie 3 czytamy, że kiedy wstali następnego dnia, Dagon padł twarzą na ziemię w pobliżu Arki Pańskiej. To prawie tak, jakby kłaniał się Jahwe. Więc co oni robią? Podnoszą swoje bóstwo – to prawie zabawne. Podpierają go i ustawiają ponownie. Następnego ranka stało się to samo. Upadł twarzą na ziemię, ale tym razem jego głowa i ręce zostały odłamane. Oto bóstwo bez głowy i bez rąk. Całkiem bezsilne bóstwo – nie ma głowy, którą mógłby myśleć, ani rąk, którymi mógłby cokolwiek zrobić. Następnie przez resztę rozdziału rozgrywa się interesująca gra słów, w której „ręka Pana” jest porównywana do „ręki Dagona”, ponieważ ta ręka Dagona jest odłamana. Ale spójrz na werset 6: „ Ręka Pana ciążyła nad mieszkańcami Aszdodu i okolic; sprowadził na nich spustoszenie i dotknął ich guzami”. Kiedy mówi: „Ręka Pańska była ciężka”, jest to podwójna gra słów; nie tylko ręce Dagona były odłamane, ale ręka Pana była ciężka. „Ciężki” to korzeń *chabed*, być ciężkim. To ten sam rdzeń, *chabod*, co słowo oznaczające „chwałę” Pana, która odeszła od Izraela, kiedy arka została zdobyta. Mamy tu więc do czynienia z wielokrotną grą słów. Ręka Pańska była ciężka, werset 6; werset 7 mówi nam, że mieszkańcy Aszdodu powiedzieli: „Arka Boga Izraela nie może tu zostać z nami, ponieważ jego ręka ciąży nad nami i nad

Dagonem”. Więc przenoszą to do Gat – to jest w wersecie 8 – ale co się dzieje? Werset 9: „Kiedy je poruszyli, ręka Pańska była przeciw temu miastu”. Więc ręka Pańska jest mocna i znowu ją poruszają; w wersecie 10 zabierają go do Ekronu . Mieszkańcy Ekronu nie chcą mieć nic wspólnego z tą Arką. Lamentują: „Przynieśli wokół nas Arkę Boga Izraela, aby zabić nas i nasz lud”. Zwołali więc wszystkich książąt filistyńskich i powiedzieli: Odeślijcie arkę, niech wraca na swoje miejsce, bo inaczej zabije nas i nasz lud. Potem znowu czytasz: „Ręka Boża była bardzo ciężka nad miastem”.

Powrót Arki Ale nic nie zostało zrobione przez siedem miesięcy, jak czytamy w 6:1. W końcu pomysł brzmi: „Lepiej odesłajmy tę arkę z powrotem do jej własnego kraju”. Wezwano kapłana i wróżbitów po radę, jak to zrobić. Jakie rady dali? Ci kapłani wciąż nie są przekonani, że to moc Jahwe czyni to wszystko. Sugerują, że może to być tylko zbieg okoliczności, że wszystkie te guzy wybuchają we wszystkich tych miejscach, w których znajduje się Arka. Mówią: „Zrobimy test, żeby się dowiedzieć”. Znajdujesz to opisane w rozdziale 6, wersecie 7: „ Teraz przygotuj nowy wóz z dwiema krowami, które się cielily i nigdy nie były zaprzęgnięte w jarzmo. Zapnij krowy do wozu, ale zabierz ich cielęta i zamknij je w zagrodzie. Weź Arkę Jahwe i umieść ją na wozie, a do skrzyni obok niej włóż złote przedmioty, które odsyłasz do Niego jako ofiarę zadośćuczynienia. Wyślij go w drogę, ale obserwuj go dalej. Jeśli pójdzie na swoje terytorium, w stronę Bet-Szemesz, to Jahwe sprowadził na nas to wielkie nieszczęście. Ale jeśli nie, to będziemy wiedzieć, że to nie jego ręka [tu znowu „jego ręka”] nas uderzyła i że przydarzyło nam się to przypadkiem”. Tak więc przywódcy religijni Filistynów nadal nie byli przekonani, że moc Jahwe działa. Proponują to, myśląc, że to jest coś, co nigdy się nie wydarzy. Ale co się dzieje? Zrobili to — umieścili Arkę na wozie, aw wersecie 12 czytamy: „ Wtedy krowy poszły prosto w kierunku Bet-Szemesz, trzymając się drogi i rycząc przez całą drogę; nie skręcili ani w prawo, ani w lewo”. Są to krowy, które nigdy nie były zaprzęgane i właśnie urodziły cielęta i idą prosto do Bet Szemesz w Izraelu.

Myślę więc, że to, co dzieje się tutaj w rozdziale 4, polega na tym, że Jahwe bardzo jasno dał do zrozumienia, że Izrael nie będzie nim manipulował. Nie możesz po

prostu zanieść arki do bitwy i w ten sposób zmusić Boga do interwencji w twoim imieniu. Ale w rozdziale 5 Pan nie pozwala Filistynom dojść do wniosku, że ich zwycięstwo pokazało wyższość Dagona nad nim samym. Filistyni są zmuszeni uznać, że Bóg Izraela jest potężniejszy niż Dagon. Tak więc ciężka ręka Jahwe, to jest ten *spękany* korzeń, dał Mu chwałę – *chabod* – w tych wydarzeniach.

Tak więc Arka zostaje zwrócona w rozdziale 6 i zabrana do Kiriat Jearim , a następnie do domu Abinadaba , gdzie pozostał przez dwadzieścia lat.

3. Zwycięstwo Ebenezero – 1 Samuela 7:1-14 Ok, przejdźmy do rozdziału 7.

Chciałbym poczynić kilka krótkich komentarzy na temat tego rozdziału. To jest dwadzieścia lat później, czytasz w wersecie 2 rozdziału 7. To jest 3. w twoim zarysie, który brzmi: „Zwycięstwo Ebenezero, rozdział 7:1-14”. Dwadzieścia lat później Filistyni nadal zagrażają Izraelowi. Samuel obejmuje teraz przywództwo i zwróć uwagę na to, co w wersecie 3 mówi do Izraela: „Jeżeli całym sercem nawrócicie się do Pana, to wyzbądźcie się obcych bogów i Asztartów , oddajcie się Panu i służcie tylko jemu, i wybawi was z ręki Filistynów”. Izraelici tak robią; zauważyłeś w wersecie 6, że pościli i wyznali: „Zgrzeszyliśmy przeciwko Panu”. Kiedy to robią, Filistyni atakują ich i zaczynają się bać. W 7:8 mówią do Samuela: „Nie przestawajcie wołać za nami Pana, Boga naszego, aby nas wybawił z ręki Filistynów”. Samuel składa ofiarę, modli się do Pana, a Pan odpowiada. W wersecie 10 czytamy: „Pan zagrzmiał wielkimi grzmotami na Filistynów i wprowadził ich w taką panikę, że zostali rozbici przed Izraelitami”. Izrael odniósł wielkie zwycięstwo, zupełnie w przeciwieństwie do tego, co widzisz w rozdziale 4, kiedy nie odpokutowali, nie wyznali i nie szukali pomocy Pana i dlatego stracili Arkę. Myślę więc, że rozdział 7 pokazuje, w jaki sposób Izrael może znaleźć poczucie bezpieczeństwa i może zapewnić sobie zwycięstwo nad wrogami. Musi to zrobić, krocząc drogą przymierza i prosząc Pana, aby interweniował w jej imieniu i chronił ją przed wrogami, tak jak obiecał.

4. Samuel zostaje uznany za przywódcę w Izraelu

Dochodzimy do końca rozdziału 7, wersetów 15-17. To znaczy 4. w twoim zarysie: „Samuel jest przywódcą w Izraelu”. Podsumowanie jego życia można znaleźć w wersetych 15-17, gdzie czytamy: „Samuel był sędzią nad Izraelem przez wszystkie dni swojego życia. Z roku na rok chodził w obwodzie od Betel przez Gilgal do Misa, sądząc Izraelitów we wszystkich tych miejscach. Ale zawsze wracał do Rama, gdzie był jego dom, i tam też sędził Izraela. I zbudował tam ołtarz Panu”.

5. Ustanowienie królestwa i ciągłości przymierza – 1 Sm 8-12 To prowadzi nas do punktu 5. w twoim zarysie, który brzmi: „Ustanowienie królestwa i ciągłości przymierza, 1 Sm 8-12”. Dałem ci ulotkę na ten temat w twoim zarysie. Myślę, że rozdziały 8-12 w 1 Samuela to pięć z ważniejszych rozdziałów w tej księdze. Oczywiście rozdział 2 Samuela 7 z obietnicą wiecznej dynastii Dawida jest również bardzo znaczącym rozdziałem. Ale ta część Księgi Samuela dotyczy powstania władzy królewskiej w Izraelu, a wprowadzenie władzy królewskiej w Izraelu jest dla nich bardzo znaczącą zmianą. Jest to przekształcenie teokracji bezpośredniej, w której Jahwe był boskim królem, w bardziej pośrednią teokrację, w której król jest zastępcą regenta Jahwe. Rodzi to wiele pytań. Więc chcę spędzić z tobą sporo czasu i dlatego dałem ci jałmużnę. Myślę, że to pomoże nam przez to przebrnąć.

Jeśli spojrzysz na swoją ulotkę, 5. to „Ustanowienie królestwa i ciągłości przymierza w 1 Sm 8-12”. Opisuje to powstanie władzy królewskiej w Izraelu. Ta część 1 Samuela faktycznie dzieli się na pięć podsekcji i to są te, które są na ekranie.

W 1 Samuela 8 masz prośbę. W 1 Samuela 9:1-10:16 masz historię Samuela prywatnie namaszczającego Saula na króla. Robi to, gdy Saul szuka zagubionego bydła swojego ojca. Saul udaje się do Samuela za radą swojego sługi, pytając, gdzie może znaleźć zaginione bydło. Pan powiedział już Samuelowi: „Ktoś przyjdzie do ciebie i będzie cię prosił o te informacje. On jest tym, którego wybrałem na przywódcę Izraela; masz go namaścić”. Tak jest w 1 Samuela 9:1-10:16. Podział na rozdziały nie znajduje się tutaj we właściwych miejscach, ponieważ jest to jednostka narracyjna — 9:1-10:16.

Po tym prywatnym namaszczeniu następuje publiczny wybór Saula, który ma być

kontynuowany w 1 Samuela 10:17-27, gdzie Samuel wzywa cały Izrael na zgromadzenie w Mispa. Tutaj Saul zostaje wybrany przez losowanie na króla. Tak więc w 10:17-27 Saul zostaje publicznie wybrany przez losowanie w Mispa. To osobna narracja.

1 Samuela 11:1-13 to historia zagrożenia ze strony Ammonitów dla północnych części Izraela. Saul zbiera armię i idzie walczyć z Ammonitami i odnosi zwycięstwo. Tak więc wybór Saula na króla został potwierdzony zwycięstwem nad Ammonitami, co widać w 13 wersecie 1 Samuela 11.

Wersety 14 w rozdziałach od 11 do 12 opisują coś, co nazwałbym ceremonią odnowienia przymierza odbywającą się w Gilgal, gdzie Saul zostaje inaugurowany jako król w kontekście odnowienia wierności Jahwe. Saul zostaje zainaugurowany podczas ceremonii odnowienia przymierza zwołanej przez Samuela w Gilgal. Wróć do swojej ulotki : „Często twierdzi się, że ta część Księgi Samuela składa się ze źródeł, które odzwierciedlają różne postawy wobec monarchii. Mówi się, że sekcje 1, 3 i 5 są późnymi, historycznie niewiarygodnymi źródłami antymonarchicznymi, które zostały napisane po długich i złych doświadczeniach z królowaniem”. Innymi słowy, 1., prośba o króla w rozdziale 8; 3. losowanie w Mispa; i 5., ceremonia w Gilgal. Mówi się, że sekcje 2. i 4. zostały napisane wcześniej i są bardziej wiarygodnymi historycznie źródłami pro-monarchicznymi. Mają bardziej optymistyczne i przychylne nastawienie do władzy królewskiej. To dość standardowa analiza literacka tej części 1 Samuela w głównym nurcie studiów biblijnych.

Ale nie sądzę, aby tego rodzaju analiza wytrzymała dokładne zbadanie. Prawdą jest, że sekcje 1, 3 i 5 zawierają mocne stwierdzenia na temat grzechu Izraela i prośby o króla, iz tego powodu można powiedzieć, że odzwierciedla to negatywny stosunek do władzy królewskiej. Gdyby prośenie o króla było grzechem, byłoby to pewnego rodzaju negatywny stosunek do królestwa. Ale problem polega na tym, że nie jest to konsekwentnie przeczące w rozdziałach 1, 3 i 5. Jednocześnie te same fragmenty wyjaśniają, że celem Pana jest danie Izraelowi króla. Można więc powiedzieć, że ta część jest pozytywna w odniesieniu do królestwa.

A. W narracjach 1, 3 i 5 królestwo jest przedstawiane jako grzech do wszystkiego, co lud do ciebie mówi; to nie ciebie odrzucili, ale odrzucili mnie jako swego króla”. Tak mówi Jahwe, kiedy Izrael prosi o króla. W narracji 3 w 10:19 czytamy: „Ale teraz odrzuciliście Boga waszego, który wybawia was ze wszystkich waszych nieszczęść i udręczeń. A ty powiedziałaś: „Nie, ustanowić nad nami króla”. A więc ponownie jest to negatywne: odrzuciłeś Boga i poprosiłeś o ustanowienie króla nad sobą. W narracji 5 w 12:17: „Czyż nie jest teraz żniwo pszenicy? Wzywam Pana, aby zesłał grzmoty i deszcz. I przekonasz się, jak złą rzecz uczyniłeś w oczach Pana, gdy prosiłeś o króla”. W wersecie 19: „Wszyscy ludzie mówili do Samuela: Módl się do Pana, Boga swego, za twoje sługi, abyśmy nie pomarli, bo do wszystkich innych naszych grzechów dodaliśmy zło, jakim jest proszenie o króla”. 20, Samuel mówi: „Zrobiliście całe to zło; jednak nie odwracajcie się od Pana, ale służcie Panu z całego serca”. A więc masz te stwierdzenia, które mówią, że Izrael był grzeszny, prosząc o króla; to jest negatywne nastawienie do królestwa.

B. Pozytywne spojrzenie na królestwo Z drugiej strony, w tych samych fragmentach spójrz na rozdziały 8:7, 9 i 22. W 8:7 Pan powiedział do Samuela: „Słuchaj wszystkiego, co lud do ciebie mówi”. A w wersecie 9: „Słuchajcie ich”. W wersecie 22: „Wysłuchaj ich i daj im króla”. W planach Pana było, aby Izrael miał króla. Spójrz na 1 Samuela 10:24-25, aby znaleźć trzecie źródło: „Samuel rzekł do ludu: Czy widzicie męża, którego wybrał Pan?” Los padł na Saula, tak jak Pan wybrał Saula. „Nie ma nikogo takiego jak on”. A potem w wersecie 25: „Samuel wyjaśnił ludowi przepisy dotyczące władzy królewskiej”. Samuel wyjaśnił funkcję roli króla Izraela. Szkoda, że nie mamy kopii tego dokumentu, ale prawdopodobnie przypominał on prawo króla z Księgi Powtórzonego Prawa 17. W źródle 5, spójrz na 12:13: „Oto król, którego wybrałeś, ten, którego spytany o; patrzcie, Pan ustanowił nad wami króla”. To jest pozytywne: „Pan ustanowił nad tobą króla”. Tak więc napięcie w 1 Sm 8-12 nie jest konfliktem między źródłami, które opowiadają się za lub przeciw królestwu.

C. Samo królestwo i odnowienie przymierza w Gilgal nie jest problemem. Napięcie koncentruje się na tym, czy królestwo potwierdza, czy też nie, związek przymierza Izraela z Jahwe. Kiedy Izrael szukał bezpieczeństwa narodowego, pragnąc człowieczego króla, takiego jak okoliczne narody — 1 Samuela 8:5 i 20 — w rzeczywistości odrzucił Jahwe, który był jego królem — 1 Samuela 8:7, 10:19-20 i 12:12 . To zniesienie przymierza było grzechem, za który Izrael został potępiony. To jest problem. Kiedy Samuel dał Izraelowi króla na rozkaz Pana, zrobił to w kontekście ceremonii odnowienia przymierza, która odbyła się w Gilgal, gdzie ustanowiono władzę królewską. Zostało ono wręzione w ramach potwierdzenia wierności Jahwe, co można znaleźć w 1 Samuela 11:14, 12-25. W rzeczywistości ten fragment jest kluczem do rozwiązania rzekomego antymonarchicznego napięcia w poprzednich rozdziałach, ponieważ tutaj napięcie to jest rozwiązywane poprzez ustanowienie królestwa, które jest zgodne z przymierzem, a nie zaprzeczenie go.

D. Bóg jako król Izraela Teraz rozumienie tych narracji w ten sposób rzuca światło na pytanie, dlaczego królowanie w Izraelu pojawiło się dopiero kilka wieków po przybyciu Izraela do Kanaanu. Wszystkie okoliczne narody miały królów. Dlaczego Izrael nie miał króla? Niektórzy sugerowaliby, że jest to konsekwencja konieczności przejścia z koczowniczego trybu życia na osiadły po wyjściu Izraela z pustyni. Inni powiedzieliby, że kiedy plemiona wyruszyły w kierunku swoich posiadłości terytorialnych, nie było żadnej centralnej jedności ludu. Ale nie sądzę, aby tego rodzaju poszlakowe wyjaśnienia docierały do prawdziwego problemu.

To zasadnicza kwestia. Izrael został wybrany przez Boga na Jego lud; był ich królem. Mieszkał pośród nich, a Arka była jego tronem. To Pan poprowadził Izraela do bitwy i dał mu zwycięstwo, jak wielokrotnie widzicie w czasie podboju. Możesz zobaczyć niedawny przykład w 1 Samuela 7 z tym zwycięstwem nad Filistynami. To Pan żył na ziemi jako król. Ale Izraelowi zaczęło się to nie podobać. Patrzyli na bezpośrednią teokrację raczej jako na obciążenie i słabość niż na przywilej i siłę. Kiedy poprosili Samuela, aby dał im króla, ich prośba oznaczała odrzucenie Pana, który był ich królem.

Jest to powtórzone w tych odniesieniach w 1 Samuela 8:7, 10:19 i 12:12. Dlatego Izrael chciał człowieczego króla w miejsce Jahwe. Chcieli bohatera narodowego, symbolu narodowej potęgi i jedności, kogoś, kto da im widoczną gwarancję bezpieczeństwa i odpoczynku. Tak więc ich prośba o króla odzwierciedlała sceptycyzm co do adekwatności roli Jahwe jako ich króla. Odzwierciedlał strach przed ich wrogami, którzy im zagrażali — w tym kontekście nadal są to zarówno Filistyni, jak i Ammonici. Następnie, po trzecie, próbowano znaleźć jedność narodową i bezpieczeństwo z sąsiednimi narodami. To jest tło i motywacja prośby. Te motywacje były złe, a król, którego pragnął Izrael, był zły.

Jednak w Bożych zamiarach czas królestwa już przewidziany w poprzednich objawieniach nadszedł teraz. Wspomniałem wcześniej, że jeśli wrócisz do Abrahama, Księga Rodzaju 49:10 mówi: „Królowie wyjdą od Abrahama”, „berło nie odstąpi od Judy”. Księga Powtórzonego Prawa 17 opisuje prawo królewskie. Więc są wszystkie te przewidywania, że powstanie królestwo. W Bożych zamiarach czas powstania władzy królewskiej był tu i teraz. Chociaż Izrael pragnął króla z niewłaściwych powodów, po ostrzeżeniu ich o błędzie, Bóg powiedział Samuelowi, aby dał im króla.

Można postawić słowa Józefa nad sytuacją. Po tym, jak Józef został sprzedany przez swoich braci, mówi do nich: „Zamierzaliście źle przeciwko mnie, ale Bóg chciał, aby było dobrze, aby dokonać tego, co się teraz dzieje, ocalić wiele istnień ludzkich”. Myślę, że można powiedzieć, że ma to coś wspólnego z motywacją królowania. Niezależnie od tego, czy motywacja była słuszna, czy nie, Bóg zmienił ich złą motywację w coś dobrego, dając im króla.

mi. Królowanie pod Prawem/Przymierzem Tak więc ustanowiono królestwo, ale był to inny rodzaj królestwa niż ten, o który prosili ludzie. W 1 Samuela 10:25, przywołując Powtórzonego Prawa 17:14-20, zauważ, że król podlega prawu Pana. Izraelski król nie był niezależny w swoich rządach. Jeśli spojrzeć na okoliczne narody, słowo króla było prawem, a króla postrzegano jako boskość lub rzecznika z boskim autorytetem. W Izraelu istnieje inna koncepcja władzy królewskiej. W Izraelu król nie miał być wywyższony

ponad swoich braci; nie miał być czczony; nie miał mnożyć koni ani żon (Pwt 17). Musi rządzić zgodnie z prawem Bożym. Innymi słowy, król nie jest dla siebie prawem. Pod każdym względem podlega Prawu Mojżeszowemu, jak każdy inny mieszkaniec Izraela. Tak więc królestwo przyszło do Izraela z rozkazu Bożego, chociaż jego ustanowienie było spowodowane źle ukierunkowanym pragnieniem ludu posiadania króla. Ale królowanie zapoczątkowane przez Samuela miało być królowaniem w ramach przymierza, co było lepsze niż królestwo odrzucające przymierze.

F. 1 Samuela 8 – Ostrzeżenie króla jako „biorącego”

Teraz to, co chcę zrobić, to spojrzeć na 1 Sm 8, a następnie na 1 Sm 11-14. Pozwólcie, że pójdę z tym trochę dalej przed przerwą. Spójrzmy na 1 Samuela 8. To jest rozdział, w którym ludzie proszą o króla. Robią to w wersecie 5. Mówią do Samuela: „Jesteś stary, twoi synowie nie chodzą twoimi drogami, a my chcemy króla, który by nas prowadził, tak jak wszystkie inne narody”. To nie podoba się Samuelowi, wersecie 6. Ale Pan mówi w wersecie 7-9 i 22: „Dajcie im króla; posłuchaj, co mówią, daj im króla”.

Więc myślę, że pominę kilka akapitów w twojej ulotce. Wskazówki Pana dla Samuela pokazują, że nadszedł czas ustanowienia władzy królewskiej w Izraelu, ponieważ mówi: „Daj im króla”. Jednak w wersecie 9-10 mówi: „Ostrzeż ich uroczyście i niech poznają, co uczyni król, który będzie nad nimi panował”. To wyrażenie w tłumaczeniu NIV: „Niech wiedzą, co uczyni król, który będzie nad nimi panował”, dosłownie brzmi: „Opowiedz im o sposobie bycia króla”. „Sposób króla” lub „co uczyni król, który będzie nad nimi panował”, nie jest tym, co powinien robić król Izraela, ale tym, co zrobiłby król i okoliczne narody. A Izrael prosił o króla, takiego jak inne narody.

Czytając dalej w tym ostrzeżeniu w wersecie 11-17, przekonasz się, że król, taki jak okoliczne narody, zasadniczo „wzięłby”. Zobacz, co jest powiedziane w wersecie 11: „Tak uczyni król, który będzie panował nad wami: synów waszych weźmie, aby służyli jego rydwanom i sługom”. Werset 12: „Niektórych weźmie sobie za tysiączników, pięćdziesiątników, aby orali jego ziemię i zbierali jego żniwo”. Werset 13: „Córki wasze weźmie na kucharki”. Werset 14: „On zabierze najlepsze z twoich pól”. Werset 15: „On

weźmie dziesięcinę z twojego zboża – z twojego rocznika”. Werset 16: „To, co najlepsze z waszego bydła i osłów, weźmie na swój własny użytek”. Werset 17: „On zabierze dziesięcinę z twoich plonów”. Więc rząd niewiele się zmienił. Biorą, biorą, biorą, biorą – gdziekolwiek i gdzie się da. To właśnie zrobiłby król, podobnie jak okoliczne narody.

Teraz na dole strony 3 twojej ulotki znajduje się notatka. Opis postępowania króla w 8:9-17 należy zestawić ze sposobem postępowania w królestwie. W 10:25 sposób królestwa jest opisem tego, jaki powinien być prawdziwy król przymierza. Kiedy Saul został wybrany w drodze losowania, Samuel opisał sposób panowania w królestwie i niewątpliwie opis ten nie przypominał brania, brania, brania; byłoby to bardziej jak Księga Powtórzonego Prawa 17, która opisuje, co powinien robić król.

Ale to jest ostrzeżenie iw 1 Samuela 8:11-17. Ostrzeżenie trafia do głuchych, bo spójrz na 8:19. Ludzie nie chcieli słuchać. „ Wtedy będziemy jak wszystkie inne narody, z królem, który nas poprowadzi i będzie szedł przed nami i toczył nasze bitwy. Tak więc prośba staje się żądaniem: „Musimy mieć nad sobą króla”. Myślę, że problem jest widoczny w 8:20: „Chcemy być jak wszystkie inne narody”. Izrael utracił pojęcie swojej odrębności jako ludu Bożego i ta odrębność była powodem jego istnienia. Miała być inna niż okoliczne narody, a Jahwe miał być jej królem.

Przepisywane przez Katie Dumond
Szorstka edycja autorstwa Teda Hildebrandta
Edycja ostateczna autorstwa Elizabeth Fisher
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta